

JALOEZIE

Monotoon bonkt hij met zijn hoofd tegen de ijzeren spijlen, terwijl zijn knokkels spierwit worden door de enorme kracht waarmee hij de tralies vasthoudt.

In de verte hoort hij vage geluiden van gesnurk, gekreun en af en toe een schreeuw van een van de andere gedetineerden. Zijn mond is kurkdroog van zijn eigen geschreeuw. Met zijn tong bevochtigt hij zijn lippen. Er druppelt iets in zijn oog. Woest veegt hij het weg. Bloed. Alweer.

Hij schudt met zijn hoofd in de hoop dat het vage, onbestemde gevoel verdwijnt. Flarden van onsamenhangende beelden spoken door zijn hoofd. Maar hij wordt er geen wijs uit. Een bebloed mes. Een vrouw liggend in een bizarre houding op de grond. Bloed. Overal bloed.

Hij kokhalst het laatste restje uit zijn maag op de grond. De zurige stank bereikt zijn neus en opnieuw krimpt zijn maag samen zonder dat er iets uitkomt. Het zuur brandt in zijn keel. Hij heeft enorme dorst. Het koude zweet loopt langs zijn voorhoofd, terwijl hij zweet als een otter.

Het was een duidelijk verhaal geweest. Het mes lag nog naast het slachtoffer en de dader zat er op zijn knieën naast met bebloede handen.

Ze hadden een anoniem telefoontje gehad, dat er angstig